

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7476-09 חיים נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר – אב"ד
כב' השופט זאב המר, סג"נ
כב' השופטת תחיה שפירא

המערער: ניסים חיים,
ע"י ב"כ עו"ד שי רודה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל,
ע"י עו"ד אלי שוורץ מפרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

פסק-דין

השופטת תחיה שפירא

1. כנגד המערער הוגש כתב-אישום שבו יוחסו לו שתי עבירות: האחת – ניסיון למעשה מגונה בפומבי (בפני קטין), עבירה על סעיף 349(ב) + סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1997 (להלן: "חוק העונשין"); והשנייה – ניסיון להטרדה מינית, עבירה על סעיפים 3(א)(6)(א) + 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין (ת"פ (שלום ת"א) 1152/08).

2. האירועים נשוא כתב האישום התנהלו במהלך תחקיר טלוויזיוני, שבו פעלו תחקירנים לאיתור גברים מבוגרים המנצלים אתרי-אינטרנט ליצירת קשר מיני עם קטינים.

במקרה שבפנינו פנה המערער בצ'אט לתחקירנית, שהציגה עצמה כנערה בת 13, ואף שלחה לו תמונה בה נראית ילדה צעירה. במהלך שיחות שנוהלו בפרטיות, במועדים שונים במהלך ראשית חודש דצמבר 2007, כתב המערער לתחקירנית מסרים מיניים, בוטים וברורים, ובהם, בין היתר, הצעות מיניות חד-משמעיות, תוך שהוא מבקש כי תשמור את דבר קשריהם בסוד. במהלך התקופה, תוך כדי שיחה עם התחקירנית, התחבר המערער למצלמת האינטרנט, הציג עצמו בפניה והציע לה – תוך שימוש בביטויים שאינם משתמעים לשתי פנים – הצעות מיניות. במועד אחר, תוך כדי שיחה עם התחקירנית, התפשט המערער מול המצלמה ואונן במשך דקות ארוכות אל מול המצלמה.

3. עם פתיחת הדיון העלה בא-כוח המערער טענה מקדמית, לפיה עובדות כתב האישום אינן מקימות את כל היסודות העובדתיים של העבירה, שכן המערער, כך נטען, ביצע את המעשים המיוחסים לו אל מול מצלמת האינטרנט ולא בנוכחות התחקירנית. דחינו – היסוד העובדתי של ביצוע המעשה "בפני אדם", הנדרש על-פי סעיף 349(ב) לא קיים, כאשר מדובר בנסיבות אלו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7476-09 חיים נ' מדינת ישראל

בית-משפט קמא, בהחלטה מיום 1.6.08, דחה את הטענה המקדמית. בעקבות זאת הודה המערער בביצוע עבירה של ניסיון למעשה מגונה בקטין וכפר בעבירה על-פי החוק למניעת הטרדה מינית. לאחר שנשמעו ראיות, הרשיע בית-משפט קמא את המערער בעבירה שיוחסה לו, והיא – ניסיון להטרדה מינית של קטינה מתחת לגיל 15.

הצדדים הסכימו כי נפלה טעות בהכרעת הדין ומן הראוי היה, לאור הודאת המערער, להרשיעו גם בעבירה של ניסיון למעשה מגונה בקטין. מבחינה זו יש לתקן את הכרעת הדין בהתאם.

בית-משפט קמא גזר את דינו של המערער ל- 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס "סמלי" בסך 2,000 ₪.

ההחלטה שבה נדחתה הטענה המקדמית היא נושא הערעור שבפנינו. לחילופין, נסוב הערעור על העונש שהוטל על המערער.

4. בבסיס הערעור עומדת העובדה, עליה אין חולק, כי מעשי העבירה המיוחסת למערער, בוצעו ברשת האינטרנט, וליתר דיוק במסגרת שיחות "פרטיות" בינו לבין המתלוננת, כאשר במקרה אחד, במהלך שיחה כזו, התפשט המערער וביצע מעשה מגונה אל מול המצלמה, כשהמתלוננת צופה בו באינטרנט.

לטענת בא-כוח המערער, נסיבות אלה אינן מקימות את היסוד העובדתי הנדרש על-פי סעיף 349(ב), דהיינו – כי המעשה התבצע "בפני" האדם. לדבריו, לא די בנוכחות וירטואלית, אלא דרושה נוכחות פיזית בטווח קרוב המאפשר לראות את המעשה המגונה ללא שימוש בעזרים נוספים.

בא-כוח המערער הרחיב בשאלה התיאורטית, האם יש לראות את ענף האינטרנט כתחום עצמאי המחייב קיומה של מערכת חוקים ספציפית (על-פי "**הגישא המהפכנית**"), או, שמא, יש לראותו כתחום שעליו חלה מערכת הדינים הכללית, אותה יש להתאים ל"**מרחב הממוחשב**" ("**הגישא הצנועה**"). מכל מקום, בהתייחס למצב החוקי בארץ בכל הנוגע לסוג העבירות בהן מדובר, טען בא-כוח המערער כי יש להחיל את גישת הפרשנות המילולית המתחייבת בדין הפלילי, ומכל מקום, את הפרשנות המקלה עם המערער, לנוכח סעיף 34 ככא לחוק העונשין. על-פי פרשנות זו, הנסיבה העובדתית "בפני אדם" מצריכה "נוכחות קרובה" של האחר, או לפחות הימצאות בטווח ראייה, ללא שימוש בעזרים כלשהם לצפייה. בהפנותו לפסיקה ולספרו של י' קדמי (**על הדין בפלילים**, חלק שני, 2008, 1435) (להלן: "**קדמי**") טוען בא-כוח המערער, כי גם כשמדובר במעשים המבוצעים ברשת האינטרנט, נדרשת נוכחות פיזית ולא די בצפייה באמצעים נוספים ולמול מצלמה ברשת האינטרנט, שהרי די בלחיצת כפתור כדי "לסיים" את הנוכחות הוירטואלית, מה שאין כן לגבי נוכחות פיזית.

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7476-09 חיים נ' מדינת ישראל

לטענתו, שגה בית-משפט קמא משקבע, כי המערער, שהינו בגיר וכשירותו המשפטית עמו, ידע כי התחקירנית צופה בו בעת שביצע את המעשים המיוחסים לו, ודי בכך כדי לבסס את יסודות העבירה. לשיטת בא-כח המערער, ידיעה שכזו עניינה ביסוד הנפשי לעבירה, ואין בה כדי להוות בסיס להוכחת היסוד העובדתי.

עוד טען בא-כוח המערער, כי הותרת קביעתו של בית-משפט על כנה משמעותה כי כל אותם מצבים שבהם בני-אדם חושפים את גופם, אף במצבים אינטימיים יותר ולעתים בצוותא, תוך מודעות וכוונה כי מעשיהם ייצפו על-ידי אחרים, כולל גם קטינים, באתרי אינטרנט שונים – יחשבו כעבירה.

לחילופין, עותר בא-כוח המערער, כי נקל בעונשו של המערער. לדבריו, המדובר **"במקרה בודד"** שבוצע, כך, לדבריו, בתקופת זמן קצרה ביותר, כשאין שיטתיות במעשיו וכאשר בסופו של דבר הפסיק מיוזמתו את הקשר עם המתלוננת, דבר המעיד על הבנה וחרטה. לדבריו, שגה בית-משפט קמא שלא נתן משקל לנסיבות המיוחדות, וביניהן לעובדה כי למעשה אין קורבן לעבירה ולא נגרם נזק, שהרי מדובר בתחקירנית ולא בנפגעת קטינה; לכך כי המדובר בקשר אינטרנטי שלא עבר לחיים המציאותיים; כי מסוכנותו של המערער נקבעה כנמוכה; כי שהה תקופה לא מבוטלת במעצר בית מלא וכי עברו הפלילי מסתכם בעבירה יחידה, שבוצעה 5 שנים קודם.

5. בא-כוח המדינה סומך ידיו על החלטת בית-משפט קמא ועותר לדחיית הערעור על כל חלקיו.

בכל הנוגע לערעור על דחיית הטענה המקדמית, טוען בא-כוח המדינה, כי אין בו ממש, הן מן ההיבט הפורמלי והן מן ההיבט המהותי. מן ההיבט הפורמלי מזכיר בא-כוח המדינה, כי המערער הודה בעובדות המקימות את עבירת הניסיון לביצוע מעשה מגונה, על-פי סעיף 349(ב). זאת, לאחר ששקל את צעדיו בעקבות החלטת בית המשפט לדחות את טענתו המקדמית. הצהרתו של בא-כוח המערער, כי **"הנאשם יודה בסעיף 6 ..."**, שלאחריה גם המערער עצמו אישר את הודאתו במעשים – חוסמים האפשרות לערער על החלטות שקדמו לכך.

באשר להיבט המהותי – מזכיר בא-כוח המדינה, כי המדובר במעשים שנמשכו במספר לא מועט של פעמים, וכללו שיחות צ'אטים, שיחות אלקטרוניות וניסיונות להגיע למפגש ממשי, כששיאם היה בשידור קונקרטי-פרטני בין המערער למתלוננת, כאשר המערער מעוניין בכך כי המתלוננת (שסבר כי הינה קטינה) תראה את המעשה המגונה שעשה באמצעות המצלמה שמולו. אין מדובר בשאלה תיאורטית של שידור לחללה של רשת האינטרנט הכללית ולא בחשיפה כלפי כולי עלמא, אלא בקשר קונקרטי בין המערער לבין מי שסבר כי הינה קטינה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7476-09 חיים נ' מדינת ישראל

לטענת בא-כוח המדינה, בחינת רכיבי העבירה צריכה להיעשות לנוכח הרציונאל העומד מאחורי הסעיפים 349(א) ו-349(ב) וההבדלים שביניהם. כך, גם יש להבין את אמירתו של קדמי, כאשר את האמור לגבי סעיף 349(ב) יש לראות כהמשך לאמור בענין סעיף 349(א) הקודם לו, ומכל מקום, גם על-פי דרכו שלו, החשיבות היא ל"פוטנציאל" יכולת הראייה של המעשה המגונה. במקרה שבפנינו, המערער היה מעונין שהמתלוננת תראה את המעשה המגונה שהוא עושה ושידר את מעשהו לצורך כך. בכך הושלם הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי.

6. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, דעתי היא, כי דין הערעור להידחות על שני חלקיו.

אתחיל מן הטענה הפורמלית שהעלתה המדינה, לפיה לנוכח הודאת המערער בעובדות העבירה של ניסיון לביצוע מעשה מגונה, לאחר שטענתו המקדמית נדחתה – אין הוא רשאי לערער עליה. טענה זו שובת-לב, אך דומני כי אין לקבלה, שהרי גם עתה אין מחלוקת עובדתית על עצם ביצוע המעשה המגונה, והשאלה היא משפטית: האם מעשהו ייחשב כביצוע "בפני" המתלוננת, שאם לא כן – לא נעברה עבירה. בשאלה זו רשאי המערער להביא טיעוניו בפני ערכאת הערעור (וראה לענין זה ע"פ 70176/08 איתן רבין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.3.09)).

7. ולעצם הענין –

כאמור, השאלה היחידה העומדת לדיון היא פרשנותו של המונח "בפני אדם", שבסעיף 349(ב) לחוק העונשין, כאשר מדובר בביצוע מעשה מגונה אל מול מצלמה ברשת האינטרנט, תוך כדי שיחה אישית ובנסיבות שבהן המבצע מצלם את עצמו בידיעה ובכוונה שהמתלוננת, עימה הוא משוחח, צופה בו on-line ורואה את מעשיו, כפי שאכן קרה.

8. סעיף 349(ב) קובע כדלקמן:

"העושה, בכל מקום שהוא, מעשה מגונה בפני אדם שטרם מלאו לו 16

שנים, דינו – מאסר 3 שנים".

נקודת המוצא היא, כי לא קיימת הוראת חוק ספציפית המתאימה את העבירה דלעיל לעידן האינטרנטי, שעל-כן, עלינו להתמודד עם המקרה בכלים המשפטיים הקיימים ולהתאימם לענייננו (כדרך "הגישה הצנועה", שהוזכרה בטיעוני בא-כוח המערער). מבחינה זו, טיעוניו התיאורטיים הנרחבים והמעניינים של בא-כוח המערער, באשר לגישות השונות להתאמת המרחב הממוחשב למערכת החוקים הקיימת – נותרו בגדר תיאוריה בעלמא, ואולי ימצאו מקומם במסגרת אחרת.

שאלת משמעותו של המונח "בפני אדם", גם בנסיבות המקרה שבפנינו, הינה שאלה פרשנית הנגזרת מעקרונות הפרשנות התכליתית הנקוטים במשפטנו, שבכללם התפיסה הנגזרת מעקרון החוקיות, לפיה יש לפרש את הדין הפלילי הן על-פי לשונו והן על-פי תכליתו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7476-09 חיים נ' מדינת ישראל

בדנ"פ 10987/07 מדינת ישראל נ' ברק כהן (לא פורסם, 2.3.09) (להלן: "פרשת כהן") חזרה הנשיאה ד' ביניש על מושכלות היסוד שהתגבשו בפסיקה ואישרה את ההלכה בקבעה:

"נתחיל כל מסע פרשני בלשון החוק ומבין המשמעויות האפשריות מבחינה לשונית, נבחר בזו המגשימה במידה הרבה ביותר את תכלית החוק. מהלך פרשני זה אף עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית-משפט זה, ביחס לפרשנותו של סעיף 34כא, בה נקבע כי הסעיף נועד לעגן בחוק את הפרשנות התכליתית בפלילים והוא מחייב את בית המשפט להפעילה ... המהלך הפרשני שנקבע בסעיף 34כא לחוק העונשין מורכב, איפוא, משני שלבים ...

כך נקבע כבר בפסיקתנו, כי בשלב הראשון, על הפרשן לבחון את לשונו ואת תכליתו של דבר החקיקה הרלוונטי ולקבוע, האם לדבר החקיקה הנדון יש מספר פירושים אפשריים סבירים מבחינה לשונית, המגשימים את תכליתו ... על הפרשן להגדיר מהי התכלית הסובייקטיבית ומהי התכלית האובייקטיבית של דבר החקיקה הנדון ולאזן ביניהן. התכלית הסובייקטיבית משקפת את כוונת יוצר החוק והיא נלמדת במידה רבה מההיסטוריה החקיקתית של דבר החקיקה הרלוונטי ... תכליתו האובייקטיבית של דבר החקיקה הוא ענין נורמטיבי והיא משקפת את הערכים ועקרונות היסוד שבבסיס שיטת המשפט, שההנחה היא כי כל דבר חקיקה מבקש לקדם ולא לנגוד להם ... לאחר שהפרשן קובע את תכליתו של דבר חקיקה מסוים, עליו לבחור מבין הפירושים האפשריים הסבירים של לשון דבר החקיקה, את המשמעות שמגשימה טוב יותר מכל משמעות אחרת את תכליתו של הדין. לפיכך, אם הפרשן מגיע למסקנה, כי ישנו רק פירוש סביר אחד ללשון דבר החקיקה, המגשים את תכליתו, זהו הפירוש שלפיו יש לנהוג; שכן "אין לבחור במונח אפשרי שאינו מגשים את תכליתו של הדין" ... זאת, בין אם אותו פירוש מחמיר עם הנאשם ובין אם הוא מקל עימו, בהשוואה לפירושים אפשריים אחרים מבחינה לשונית של דבר החקיקה הנדון.

השלב השני במהלך הפרשני, שנקבע בסעיף 34כא לחוק העונשין, יוצא אל הפועל רק כאשר נמצא שלדבר חקיקה מסוים יש יותר מפירוש סביר אחד המגשים את תכליתו ... " (ההדגשות אינן במקור – ת' ש').

בדרך זו יש לילך גם בענייננו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7476-09 חיים נ' מדינת ישראל

9. כבר ייאמר, כי המסע הפרשני במקרה זה מסתיים, לטעמי, כבר בשלב הראשון, שכן, דעתי היא, כי הפירוש היחיד האפשרי והסביר, הן מבחינת לשון החוק והן מבחינת הגשמת תכליתו הסובייקטיבית והאובייקטיבית, הינו כי בנסיבות המקרה שבפנינו המערער ביצע את המעשה המגונה "בפני" המתלוננת, בידיעה כי היא צופה בו on-line ומתוך כוונה תחילה. בכך גובשו כל יסודות העבירה, גם היסוד העובדתי וגם היסוד הנפשי.

10. על תכליתו של סעיף החוק שבו עסקינן ועל הערך המוגן שבו – דומה כי אין צורך להכביר מילים. די אם נזכיר את האמנה הבינלאומית לזכויות הילד (כתבי אמנה 1038, כרך לדי') (שמדינת ישראל חתמה ואשררה בשנת 1991) שבה, בין היתר, התחייבו המדינות החברות להגן על הילד מפני ניצול מיני ותקיפה מינית לצורותיהם ולנקוט אמצעים מגוונים שפורטו באמנה, לצורך כך (סעיפים 19, 34 לאמנה הנ"ל); ואת מגמת ההחמרה הקיימת בשני העשורים האחרונים, בכל הנוגע לעבירות המבוצעות כנגד גופם של קטינים בכלל, ועבירות מין כנגד קטינים בפרט.

הסעיף הנוגע לענייננו (סעיף 349(ב)) בנוסחו הנוכחי, הינו תוצאה של תיקון, ברוח אותה מגמה המתבטאת באמנה הנ"ל, שעשה המחוקק בסעיף 349 לחוק העונשין (תיקון מס' 30, התש"ן-1990), ואשר במסגרתו הפריד המחוקק והבחין בין מעשה מגונה בפומבי בפני אדם, שעונשו – מאסר שנה, לבין מעשה מגונה בכל מקום שהוא בפני קטין שלא מלאו לו 16 שנים, שעונשו – מאסר 3 שנים.

11. יתרה מזאת, מטרת החברה להגן על קטינים מפני פגיעות מיניות ופדופילים באה לידי ביטוי גם על רקע כניסתה של רשת האינטרנט לשימוש יומיומי ושכיח בציבור, ובמיוחד לנוכח הפיכתה "לזירה מרכזית ומשמעותית לביצוע עבירות של שימוש בקטינים לפרסומי תועבה". כך, בדברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 93) (ביטול תקופת התיישנות מקוצרת להגשת כתב-אישום בעבירות פרסום תועבה בקשר לקטין), התשכ"ז-2006, מפנה המחוקק לחובת המדינה על-פי האמנה הבינלאומית לזכויות הילד, מזכיר את "המאבק הבינלאומי בכלל ובישראל בפרט, בפגיעות מיניות בקטינים ובהגנה על קטינים מפני פדופילים", וקובע כי החקיקה המוצעת תביא להגברת "ההגנה על ילדים מפני שימוש בגופם לעשיית פרסומי-תועבה ותסייע להגברת ההגנה עליהם גם מפני פגיעות מיניות".

ההכרה בסיכון הקיים, ככלל, מהיות רשת האינטרנט כר פורה לביצוע עבירות (ולענייננו – עבירות מין) חלה, ואף ביתר שאת, כאשר מדובר בקשר אינטרנטי אישי, ישיר, ממוקד ובו-זמני (on-line) בין המבצע עבירת-מין לבין אדם אחר (לענייננו – קטין) שלחברה יש אינטרס בהגנתו. לטעמי, הערך המוגן בהתייחס לעבירה על-פי סעיף 349(ב) שבו עסקינן, מחייב פרשנות השמה כנר לרגליה את התכלית הסובייקטיבית העולה מן ההיסטוריה החקיקתית של סעיף זה ואת כוונתו ומטרתו האובייקטיבית של המחוקק, כאמור לעיל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7476-09 חיים נ' מדינת ישראל

12. אכן, הפירוש המילולי של המונח "בפני אדם", כפשוטו, מתיישב עם קיומה של נוכחות פיזית, עם מצב שבו העבירה מתבצעת באותו מתחם פיזי שבו מצוי הצופה, או, על-פי גירסה נוספת, "בנוכחות קרובה" או, אפילו "בטווח ראייה". השאלה שנותרה היא, האם, בהתחשב בנסיבות שבהן בוצע המעשה המגונה בענייננו – קיימת פרשנות נוספת, העולה בקנה אחד עם לשון החוק ("בפני"), אך "מגשימה טוב יותר מכל משמעות אחרת את תכליתו של הדין" (כאמור, בפרשת כהן הנ"ל). התשובה לשאלה זו, לטעמי, היא חיובית.

בתב"מ 16/01 סיעת ש"ס נ' ח"כ פינס-פז, פ"ד נה(3) 159, 164 (ד – ה)), קבע כב' השופט מ' חשין:

"רשת האינטרנט אינה עשויה מיקשה אחת. הרשת היתה כשדה שבה גדלים פרחים רבים, שונים זה מזה, וכוללת היא מגוון רב של שירותים משירותים שונים. לא הרי הדואר האלקטרוני כהרי שיחת-רשת, ואלה השניים אין הם כגלישה באתר האינטרנט. כל אחד מאלה ומאפייניו שלו. שירות אחד ידמה עצמו למכתב, שירות אחר אפשר הוא כעיתון, שירות שלישי היה כשיחת סלון..."

אכן, השיחה הפרטית אותה ניהל המערער עם המתלוננת, היא "שיחת סלון". המערער התנהג כאילו היתה זו שיחת-סלון פרטית ואינטימית, שבה שוחח עם המתלוננת, שיתף אותה במחשבותיו ולא הסתפק בכך, אלא חשף את עצמו וביצע מעשה מגונה בוטה ומשפיל בפניה. המערער הוא שהביא לכך כי המעשה יבוצע "בפניה" של המתלוננת, כשעשה את המעשה מול המצלמה, מתוך ידיעה וכוונה חד-משמעית כי המתלוננת תראה אותו, את איבר-מינו ואת מעשיו, בו-זמנית.

המערער הוא שבחר ב"שיחת הסלון" במתכונתה האינטרנטית. הוא שבחר לבצע את מעשיו המיניים הפוגעים בדרך שבחר בה, בפני מי שהיה משוכנע כי היא קטינה בת 13, הצופה בו בו-זמנית. ברור לכל, כי אלולא היה מדובר ב"שיחת סלון" או ליתר דיוק בשיחה ישירה, חסוייה ואינטימית בינו לבין המתלוננת, ספק אם היה מעז לעשות את אשר עשה. מכל מקום, בחירת "השטח" שבו ביצע את המעשה, כשכוונתו וידיעתו הברורה היא כי המתלוננת רואה אותו בו-זמנית, בחירה זו היתה שלו, ולא בכדי. זוהי ההתאמה שיש לבצע במקרה שבפנינו בפרשנותו של סעיף 349(ב), אשר נחקק כאמור, לפני כשני עשורים, בהתחשב בקיומה כיום של רשת האינטרנט והאפשרויות הגלומות בה.

המעשה המגונה הינו אותו מעשה מגונה. הערך המוגן נותר כשהיה, והפגיעה הפוטנציאלית קיימת במלוא עוזה. הקביעה, כי ביצוע המעשה היה "בפני" המתלוננת מתבקשת, כאמור, ממהותו

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7476-09 חיים נ' מדינת ישראל

של הקשר הישיר האינטרנטי, כמפורט לעיל (בהבדל מחשיפה לכלל הקהילה האינטרנטית, למשל),
ומכוח בחירתו של המערער "בסביבת עבודה" זו לביצוע העבירה.

פרשנות זו עולה, הן עם לשון החוק והן עם תכליתו הברורה והערך המוגן שבחוק, ומגשימה
אותו טוב יותר מכל משמעות אחרת, שעל-כן, יש לבחור בה ולא בכל פרשנות מילולית אחרת.

במאמר מוסגר ראוי להוסיף, כי ברור הוא שהפרשנות העולה מהפסיקה שאליה היפנה בא-
כוח המערער, ואף זו העולה מילולית מספרו של המלומד קדמי, אינה מותאמת לעידן האינטרנטי,
ועל-כן אינה מתאימה לענייננו.

אין המערער רשאי להסתתר מאחורי טענה טכנית-פורמלית של פרשנות מילולית גרידא,
ולהתחמק מאחריות למעשים שמשמעותם אינה שנוייה במחלוקת, שכוונתו בהם היתה ברורה וחד-
משמעית.

13. יתרה מזאת, לנוכח תכליתו הברורה של החוק ואינטרס הציבור להגנה על קטינים מפני
פגיעה וניצול מיני, בכל דרך שהיא, אין בליבי כל ספק כי גם אם היה המחוקק בוחר לתקן את
הוראות סעיף 349(ב) במפורש ולהתאימו בחקיקה לעידן האינטרנטי, היה מעשהו של המערער נכנס
בגדר מעשה מגונה שבוצע בפניה של המתלוננת. ושמא עוד ייעשה כן בעתיד.

מסקנתי היא, איפוא, כי יש לדחות את הערעור ולהותיר את הרשעת המערער על כנה.

14. בכל הנוגע לערעור בענין העונש – אף בענין זה דעתי היא כי אין מקום להתערב. בית-משפט
קמא לקח בחשבון את כל שיקולי החומרא והקולא והעונש שהטיל על המערער הינו סביר, מאוזן
וראוי ואינו מצדיק התערבות.

לאור האמור לעיל, אציע לחברי הנכבדים שבמותב, כי נדחה את הערעור על שני חלקיו.

תחיה שפירא, שופטת

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7476-09 חיים נ' מדינת ישראל

הנשיאה דבורה ברלינר – אב"ד

אני מסכימה.

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

השופט זאב המר, סג"נ

אני מסכים.

זאב המר, סג"נ
שופט

לפיכך, הוחלט לדחות את הערעור, כאמור בחוות-דעתה של השופטת תחיה שפירא.
ניתן היום, כד' טבת תש"ע, 8 בפברואר 2010, במעמד הצדדים.

!Error

שופטת ת

נשיאה דבורה ברלינר

תחיה שפירא, שופטת

זאב המר סג"נ,
שופט

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7476-09 חיים נ' מדינת ישראל